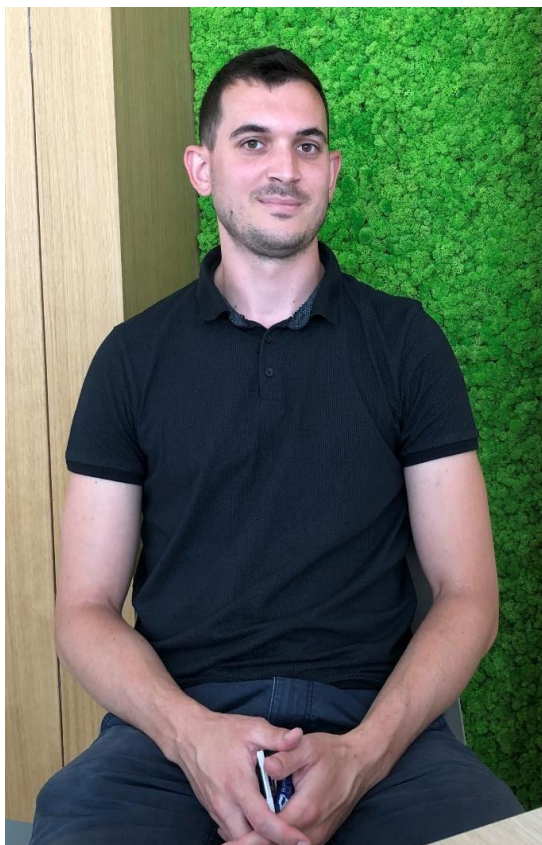

35 éves az Ady: Interjú iskolánk volt diákjával, Bánki Ádámmal

Az interjúalanyunk Bánki Ádám, aki az Ady Endre Gimnázium diákja és az Óbudai Egyetemen a Kandó Kálmán Villamosmérnöki kar hallgatója volt. Jelenleg a kelenföldi Budapest One irodaháznál dolgozik, a Futureal Zrt.-ben. Munkája nagyon sokrétű, irodai munka és terepmunka egyaránt.

Mi is az a projektvezető?

Ádám: A projekteken belül minden egyes folyamatnak van projektvezetője, aki az adott csoport vezetője szakmailag és pénzügyileg is. A feladatkörébe tartozik a beosztottak koordinálása, éppen ezért is nagyon kommunikatív feladat.

Főbb feladatai a határidők betartása és betartatása, jegyzőkönyvek vezetése, műszaki egyeztetések, költségvetések kezelése.

A munkám során bejártam egész Magyarországot, és olyan helyeken dolgozhattam, amik nagyban hozzájárultak ahhoz, ahol most tartok.

Milyen készségek kellenek a munkádhoz?

Ádám: Szerintem az a legfontosabb, hogy legyél precíz. Legyél türelmes, mert a közös munkákhoz és feladatokhoz sok türelem szükséges. Legyél talpraesett és önálló, hogy te magad jöjj rá, hogy mit kell csinálni, és hogyan kezelj egy adott problémát.

Emlékszel, hogy kerültél az Adyba?

Az Adyt jelöltem be elsőnek a jelentkezési listán. A szóbelin akkor még voltak írásbeli feladatok is magyarból és matekból, és ezt követték a szóbeli feleletek. Emlékszem, hogy amikor felvettek, reménykedtem, hogy a két barátom is bekerül. Végül mindannyiunkat felvettek, és a barátság azóta is szoros.

Ez a szoros kapcsolat a gimis éveken át végig megmaradt? Nem ment a másokkal való ismerkedés rovására?

Nem. Például van a gimiből egy nyolcfős baráti kör, ami a mai napig megvan, karácsonykor össze is szoktunk ülni vacsorázni. Nem tűntek el

ezek a kapcsolatok. Nem mondom, hogy mindenkivel összejárunk, de van egy erős nyolc fő. Ebben a „körben” mindenki számíthat a másikra. Múltkor például volt egy költözés és lakásfelújítás, amiben közösen segítettünk az egyik barátunknak.

Mi volt az első munkád/munkahelyed?

Diákmunkaként apukámnak segítettem a cégében, mert neki van egy autó szervize és ekkor már megvolt a jogsim, így ketten hatékonyabbak tudtunk lenni. A szerelendő és megszerelt kocsikat kellett eljuttatni a szervizbe, és a kész autókat vissza a tulajdonosoknak. Jó volt, élveztem. Az egyetem vége felé volt olyan lehetőség, hogy az iskolával szerződött társcégeknél szakmai gyakorlati képzésre járhattam. Így volt egy kis pénzem és szabadidőm is, de közben mégis tanuló voltam. A teljes munkaidőbe állás előtt jól jött ez az 1 év gyakorlat, hiszen lett tapasztalatom, így nem kerültem bele abba az ördögi körbe, hogy még gyakornok sem lehetek, hiszen ahhoz is egy év tapasztalatot kértek a legtöbb helyen.

A Covid okozott nektek valami nehézséget, veszteséget?

Inkább megijesztett mindenkit, hogy lesz-e igény az irodaházakra és irodákra. Úgy gondoltuk, hogy továbbra is szükség lesz az irodákra, így minden épült tovább ütemterv szerint. A járvány 1. hulláma után egyre több új megrendelést kaptunk, így bővült a cég is új kollegákkal. Ugyanúgy dolgoztak az emberek, mint korábban. Maszkban dolgoztunk, és heti szinten teszteltek bennünket. Aki beteg lett, home office-ban volt lehetősége otthonról tovább dolgozni.

Maradt igény az irodaházakra?

Maradt, mert amikor még meg sem épül egy irodaház, már megkötik előre a szerződéseket. Ugyanúgy vannak bérlői megkeresések, mint korábban. Tehát van rá igény, ahogyan arra is, hogy az alkalmazottak találkozzanak személyesen is egymással és ne csak az online felületen.

Szerinted jelenleg van feljebb a munkádban?

Szerintem mindig van, de ez nyilván attól függ, kinek mi az igénye, illetve milyen szakmai kihívásokat keres.

Én mindig tettem a dolgomat. Ha úgy éreztem, hogy az adott pozícióban nem tudok továbbfejlődni, akkor kerestem más lehetőségeket, új pozíciókat és feladatköröket. Lassan 7 éve dolgozom már, de úgy érzem, hogy minden nap tanulok valamit. A munka olyan, mint a tanulás. Mindig van hova fejlődni, csak akarni kell és kíváncsinak lenni.

„Mindig van újdonság, mindig lesz olyan, amit nem tudsz.”

Mertél segítséget kérni?

Kellemetlenül éreztem magam, hogyha valamit nem tudtam megoldani, és sokszor csak végső esetben fordultam másokhoz.

Tudjuk, hogy a gimiben nem voltál az a kimondott „minta diák”. Mit kell érteni ezalatt?

Valóban nem. Nem véletlenül köszönt úgy nekünk az egyik tanárunk, hogy „Sziaztok, rossz 7.A.” Mi eléggé elevenek voltunk, csináltunk hülyeségeket, rosszkodtunk és sokat beszéltünk órán. Nem nagyon tudtunk ülni a fenekünkön és folyamatosan figyelni.

Én mindennap késő estig edzésre jártam és hétvégénként meccsre is, és ez sokszor a tanulás rovására ment. Ettől függetlenül készültünk az órákra, amennyit tudtunk, és szorgosan másoltuk a házikat a szünetekben.

Azt nem mondom, hogy baj, hogy kicsit rosszabbak voltunk, meg kicsit „életrevalóbbak”, mert a való életben is kell az, hogy kicsit életrevalóbb legyél. Tehát ne az legyen, hogy ha valakivel szakmai konfliktusba kerülsz, akkor behúzkod füledet-farkadat, és csak nézel magad elé, hanem ki kell állni magadért és tudnod kell érvényesülni.

Ádám tanácsa a pályaválasztáshoz:

Ha pályaválasztás előtt álltok, érdemes minél több nyílt napra elmenni, mert jobban belelátasz a különböző szakok/szakmák mögé. Esetleg jó lehet, hogyha az adott szakterületen dolgozó embertől hallod, hogy mit is takar az ő munkája, milyen lehetőségek vannak benne.

Az, hogy találkoztunk Ádámmal, nekünk is egy maradandó élmény, hiszen egy nagyon laza és jófej embert ismertünk meg személyében. Ezen túlmutatóan pedig nagyon tanulságos volt, mert megmutatta, hogy nem csak görcsösen tanulni kell, hanem élvezni is lehet a gimis éveket. Két fontos dolgot emelt ki, ami a küzdés és az akaraterő.
„Tedd a dolgod, és elismernek”.

Ezúton is köszönjük neki, hogy időt szánt ránk.

Az interjút készítette: Simon Adél és Varga Petra